

Guy Bass

ZÁPLA TÁK

Albatros

Guy Bass

ZÁPLA TÁK

Ilustroval Pete Williamson

ALBATROS

Přeložil Martin Pokorný

All rights reserved
© Guy Bass, 2011
Translation © Martin Pokorný, 2012
Illustrations © Pete Williamson, 2011

ISBN 978-80-00-02943-6

Guy Bass

ZÁPLA TÁK

ALBATROS

VAROVNÁ PŘEDMLUVA

(v podobě básně, kterou před dávnými
časy napsal kdosi mnoóóhem starší nežli
tvoje bábrle)

*Tonda Trajda cítil smrad,
nechtěl se ho nalokat,
odebral se na latrínu
v mohutných zdech Groteskinu.
Vstoupil Tonda do brány,
v tu chvíli byl nahraný.
Jestli trajdu vidíš též,
hned do Drbákova spěš!*

Vítejte
V DRBÁKOVĚ

(ČÍTÁ 665 OBYVATEL)

Druhdy

PROLOG

MONSTRA VYŠŠÍ JAKOSTI

(obludy, nestvůry
a šílenosti)

Stalo se to tu noc, jak se všechno změnilo.
Do Drbákova přijel cirkus. Anebo přesněji:

FULBERTA
FRKOLOVCE
PUTOVNÍ KARNEVAL
DIVŮ PROTI PŘÍRODĚ
STRAŠIDELNÁ CESTA
PRO DUŠI I DUCHA
DO SVĚTA NEPOCHOPITELNÝCH PODIVNOSTÍ,
HORŠÍCH, NEŽ ČLOVĚK KDY VIDĚL!

– přijel do Drbákova.

„Poběžte! Poběžte a vítejte, udatní měštění-
nové z Drbákova! Prohlédněte si nejděsivější,
nejodpudivější, nejstrašlivější podívanou na ze-
měkouli, jež se právě vrací z vyprodaného tur-
né! Hlava se vám zatočí, žaloudek se obrátí, vletí
vám to do gatí!“ volal obtloustlý Fulbert Frko-
lovec z pestře pomalovaného koňského potahu.
Všem kolemjdoucím rozdával plakátky. Za ním
ve světle luceren po dláždění hlavní třídy klopo-
taly tři další vozy se zataženými závěsy.

„Troufnete si pohlédnout na ty nepředsta-
vitelné tvory, kteří se skrývají za záclonami?
K pohledu na ně budete potřebovat sebrat
všechnu odvahu! Budete ječet! Lapat po dechu!
Počuráte se do gatí! Pohléd'te... a bojte se!“

Kolem vozů se shlukl zástup lidí a Frkolovec
seskočil na ulici. Byl legračně malý a kulaťouč-
ký, s nohama tak tenounkýma, až vypadaly,
že se pod ním podlomí. Na sobě měl odrbaný

cylyndr a frak, který byl možná před mnoha a mnoha lety nádherný. S úsměškem odtáhl závěs na prvním voze. Na voze stála klec a v ní...

„Představujeméééé... doktora Krutifíra, lidský uzlíček! Sledujte bez dechu, jak neuvěřitelně se dokáže zkroutit!“ hulákal Frkolovec a ukazoval na vytáhlého ztuhlého mužička, který se zoufale snažil strčit si nohu za hlavu.

„Noho pitomá... ohni se!“ mumlal doktor Krutifír. „Všichni se... koukají!“

„No a dále,“ odfrkl si Frkolovec a nevěřicně potřásl hlavou, „si přidržte kařata na *madam Vousovátou*, ženu pěstěné tváře!“ Frkolovec odtáhl druhý závěs. Vevnitř bylo vidět urostlou starou ženskou s koňským ocasem přilepeným k bradě.

„Aspoň se zaplatí účty,“ řekla madam Vousovátá.

„A teď se připravte, jak se vám svět obrá-

tí vzhůru nohama při pohledu na *akrobatická dvojčata!*“ Ve třetí kleci stáli dva drobní vyzábblí mužičci a snažili se udělat stojku.

„Křééééč!“ zaskučeli společně mužičci a okamžitě spadli.

„Ach krutá, krutá přírodo! Pojdte blíž, pokud to vydržíte! Ale nepoblijte mi botky. Jen šest pencí za prohlídku!“ vyvolával Frkolovec.

Nikdo nepřistoupil.

A taky nikdo nekřičel ani nelapal po dechu. Upřímně řečeno, nikdo nehnul brvou. Lidi chvilku stáli a pak si zas šli po svých.

Jenom kromě jedné nepořádné holčičky s velkýma očima... která se začala hihňat.

„Ty vaše nestvůry nejsou strašidelné,“ chechtala se.

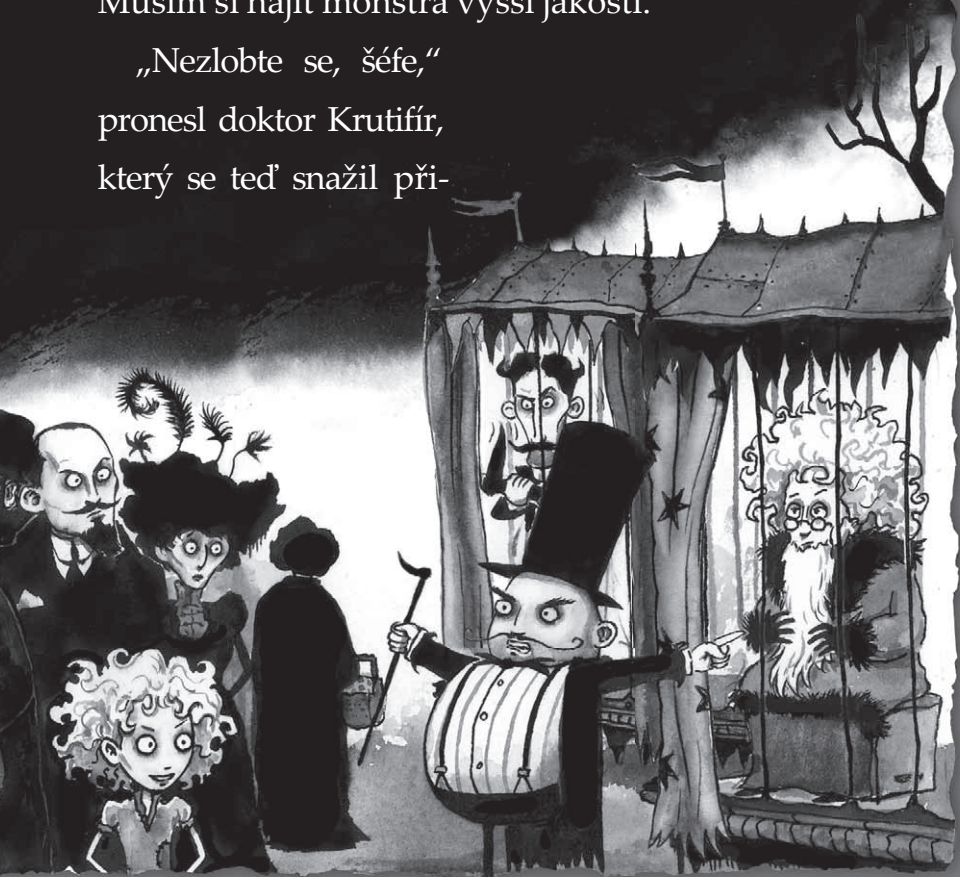
„Vždyť to ani nejsou žádné nestvůry!“

„Tak ty se

mi chceš vysmívat, protože mám smůlu? Od-
pal, vypadni, ty usopená potvoro, než na tebe
pustím dvojčata!“ vyštěkl Frkolovec. „Vyho-
díme to celé do vzduchu! Co se s tím párat?
Všude, kam přijedeme, je to stejné: nikdo ani
nekníkuje úlekem. Čeho je dneska zapotřebí,
aby se lidi doopravdy báli? Já vám řeknu co!
Musím si najít monstra vyšší jakosti.“

„Nezlobte se, šéfe,“
pronesl doktor Krutifír,
který se teď snažil při-

táhnout si nohu k bradě. „Děláme, co můžeme.“

„Jenomže dokážete houby, Mořici,“ zabručel Frkolovec. „Vystrašit lidi už prostě dneska není tak snadné, jak bývalo. Ale já se nevzdám! Obchoduju s hrůzou celý život a nesložím zbraně jen tak.“

„Nás byste stejně nevydělali,“ řekla holčička, které se Frkolovcovo nadávání vůbec nedotklo. „*Tohle* je Drbákov. Místní mají důvodů ke strachu dost i tak.“

„Dooopravdy? A co je toho strachu příčinou?“ chtěl vědět Frkolovec.

Znenadání se vzduchem rozlehlo strašidelné, srdcemroucí, břichovroucí

„GRO ÚÚÚ a ÚÚÚÚ a ÚÚÚÚ!“

Místní vyjekli a rozprchli se do všech stran, vběhli každý k sobě domů a zavřeli se na závoru.

„Tohle,“ odtušila holčička a ukázala do tmy. Rozlehlo se burácení hromu a noční nebe rozjasnil blesk. V dálce na kopci stál ohromný černý hrad. Frkolovec cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech až ke špičkám prstů na nohou a zase zpátky, když se z hradu rozlehlo další nesnesitelné zaskučení.

„Prach a broky, co – co to je?“ vypravil ze sebe.

„Obludy,“ zašeptala holčička a tmavé oči se jí ve třpytu měsíce zablýskly jak korálky.

„Obludy? Jaké obludy? O čem to žvaníš?“ chtěl vědět Frkolovec.

„Lidi říkají, že v tom hradě jich je *plno*. Slyšíme řvaní a jekot... a pár lidí tvrdí, že na cimbuří i něco *viděli*. Něco *nelidského*,“ opáčila holčička. „Celé město je *vyděšené k smrti*... jenom já ne. Já se nebojím *ničeho*.“

„Arabelo! Okamžitě dovnitř!“ zakvičela jakási stará paní, vyběhla z domu a holčičku popadla.

„Počkej, usoplenko – chci říct holčičko! Co to je za hrad? Kdo tam bydlí?“ volal za ní Frkolvec.

„To je hrad Grotoskin! Sídlo šíleného profesora Erasma!“ zavolala na něj holčička, zatímco ji paní strkala dovnitř. „On vyrábí *obludy! Nestvůry! Šílenosti!*“

„Dooopravdy?“ zamumlal si pod nos Frkolvec... a přes obličej se mu prostřel zlovlný úsměv jak nějaká nemoc.

PRVNÍ KAPITOLA

ŽIVOT NA HRADĚ GROTESKINU

(nebo tak něco)

*Hodná, chytrá Lucinka
na Groteskin pospíchá,
nakouknout, co dlí v tom hradě.*

*Ale běda! Bídne zajde!
Předtím jenom stihla říct:
„Stouřy! Hrůzy! Běžte pryč!“*

A si osmnáct minut předtím, než se *Fulberta Frkolovce putovní karneval divů proti přírodě* dokodrcal do Drbákova, pracoval šílený profesor Erasmus u sebe v laboratoři a pachtil se s nejnovějším pokusem.

Obecně měli lidé za to, že šílený profesor Erasmus je ze všech šílených profesorů ten nejšílošílenější. Dnem i nocí dřel v laboratoři a vdechoval život (nebo tak něco) do průvodu netvorů, nad kterých by se jednomu mozek v hlavě roztekl: lebek na parní pohon, koček se psím čenicem, bezhlavých koní, masožravých židlí, žabích dětí a tak všelijak.

„Žij... jen žij! Á-ha-ha-HA-HA! Budeš mým nejdokonalejším stvořením! A tentokrát to myslím doopravdy vážně!“

Profesor si vždycky myslel, že jeho nejnovější stvoření bude i to nejdokonalejší. Tedy dokud nevymyslel nic dalšího. Protože jakmile do no-

vého stvoření vdechl skoroživot, okamžitě o ně ztratil zájem a přesunul se k dalšímu zběsilému projektu.

„Víc energie! Pravím: žij!“ hulákal, tahal za páky a lil do tvora lektvary.

Drobná postavička, skrytá v příšeří vysoko mezi střešními trámy, sledovala, jak profesor po bůhvíkolikáté vytváří skoroživot.

Postavička se jmenovala Záplataček.

Záplatač byl profesorův vůbec první výtvor. Bylo to takové podivné cosi: vypadal víceméně jako člověk, ale nebyl větší než středně velká opice a skládal se z kousků a zbytků, které profesor našel a nashromáždil. Kulatou plešatou hlavičku měl zalátanou a zastehovanou a každé oko měl jiné barvy a velikosti: levé byl černý korálek, zatímco pravé měl velké, lesklé a ledově modré. Spatřit tohle oko byla opravdová podívaná. Skoro se zdálo, že se v tmavých koutech hradu třpytí.

„Anoanoano! Už se to peče! *Víc energie! Víc!* Teď trošinku míň... a teď *víc! Víc!*“ znovu zahulákal profesor.

Za uplynulá léta už Záplatač přihlížel „zrození“ mnoha tuctů profesorových výtvorů – a nad každým si znovu vzpomněl, jak byl kdysi pro profesora nejdůležitějším tvorem na světě... a jak si slíbili, že budou do smrti přátelé.

Ale od té doby už uplynula celá věčnost. Teď už profesor na Záplafáka dávno zapomněl. Záplafák si vzdychl při pohledu na to, jak nová obluda poprvé otevřela svoje obrovské jediné oko.

„Dokázal jsem to! Stvořil jsem skoroživot! Znovu se to povedlo! Jsi můj *NEJDOKONALEJŠÍ VÝTVOR!* JAHAHAHAHÁ!“ řehonil se profesor.

Záplafák musel uznat, že nové stvoření vyhlíželo velebně: bylo mnohem větší a působivější než všechno, co profesor vytvořil dřív. Navíc se v něm ve skoro dokonalém poměru mísily odpudivost a obludnost. Protáhlo si obě obrovitánské paže, až se tlusté kožené pruhy, ve kterých bylo upoutáno, napjaly – a zatřepalo třetí, malou rukou, která mu trčela z hrudníku, až vynálezce radostí vykvikl. Záplafák se podíval na svoje drobné ručičky, každou

jinou, a připadal si smutnější a zapomenutější než kdy dřív.

„GRAúúÚÚaÚÚ!“

Záplafák sledoval, jak sebou nové stvoření začalo házet a silnými pažemi roztahovat pouta.

„Co se to děje?“ zašeptal a v hrůze zíral, jak stvoření roste. Za pár sekund se skoro zdvojnásobilo. Porostlo hustou srstí a jeho obrovské tělo se dál rozpínalo, až se nakonec s řevem urvalo a seskočilo z operačního stolu.

„*Propána ne,*“ zašeptal Záplafák a utáhl si popruhy na batůžku, který měl přehozený přes rameno. Zahleděl se na velký střešní otvor v klenbě laboratoře – a spatřil, jak na půlnočním nebi září oblý úplněk. „Jen to ne! *Měsíc!* A tak obrovský!“

„GRAÚÚÚÚ a ÚÚ!“ zaburácelo stvo-
ření! Prudce máchlo pažemi, rozbilo operační
stůl na kusy a mrštilo profesorem do vitríny se
zásobou mozků.

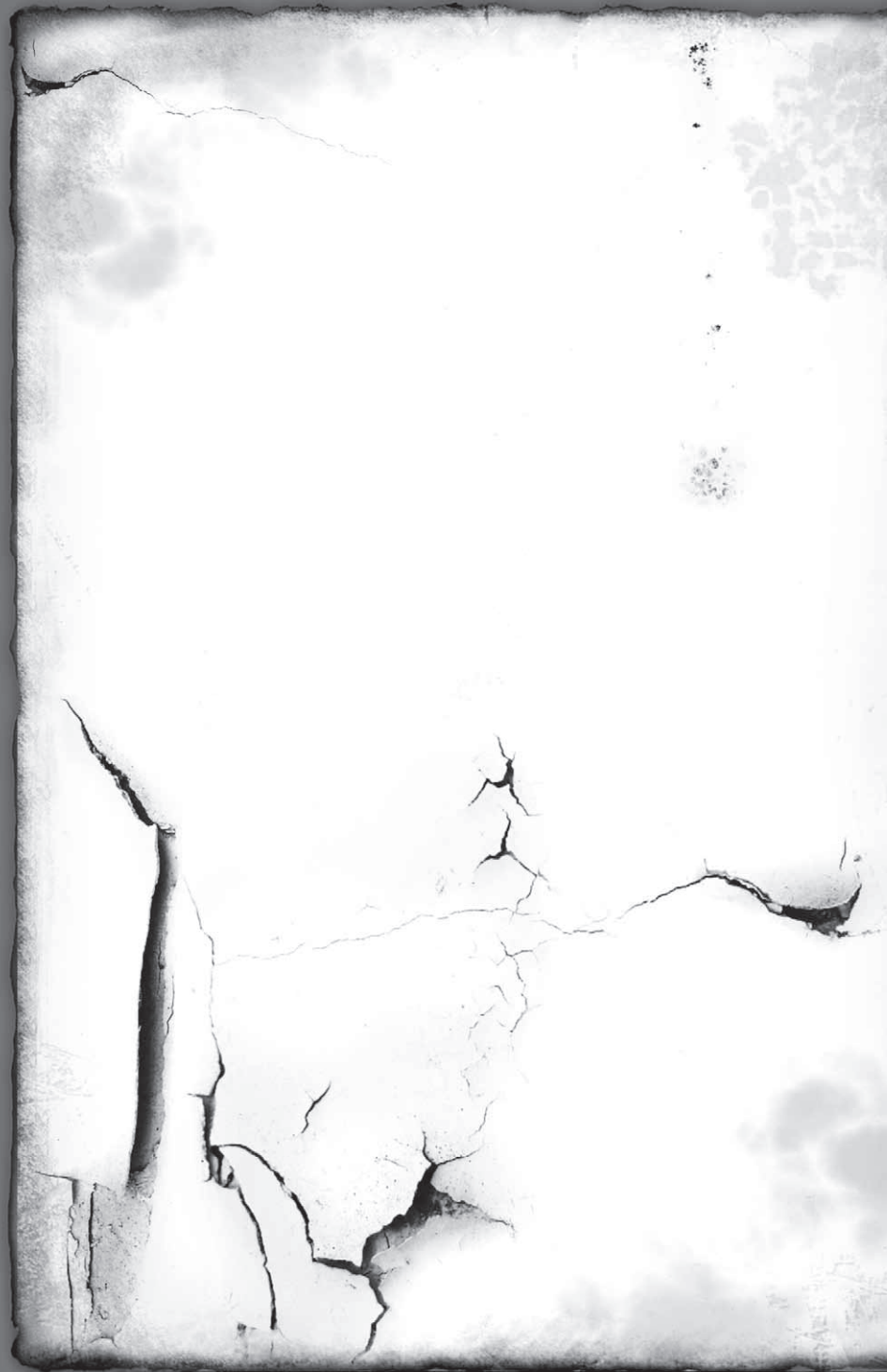
„Můj pane!“ zašeptal Záplafák a skříň se na profesora převrhla. Stvoření dusalo k mohutným dřevěným dveřím laboratoře. Jediným mohutným skokem prorazilo všemi zámky, závorami i na pěst silným prknem z dubového dřeva. Pak naposledy zařvalo a zmizelo v bludišti chodeb.

„To je mi stvoření! Moje nejpoděnější dílo! ÁHAHAHA!“ ozvalo se zpod vitríny s mozky. Profesor vylezl ven (Záplafák si oddychl), oprášil se a smetl si z vlasů kousky mozku.

„Stvoření, kde jsi? Stvoření, volám tě! Vrať se k páníčkoví, přikazuju ti!“ zavolal profesor. Nic se nestalo.

„Musím tomu tvorovi zabránit, aby se dostal ven z hradu,“ zamumlal si pro sebe Záplafák, oči vypoulené strachem. Neslyšně a mrštně prolezl mezi trámy, prošel velkými dřevěnými dveřmi a seběhl po zatočeném schodišti.

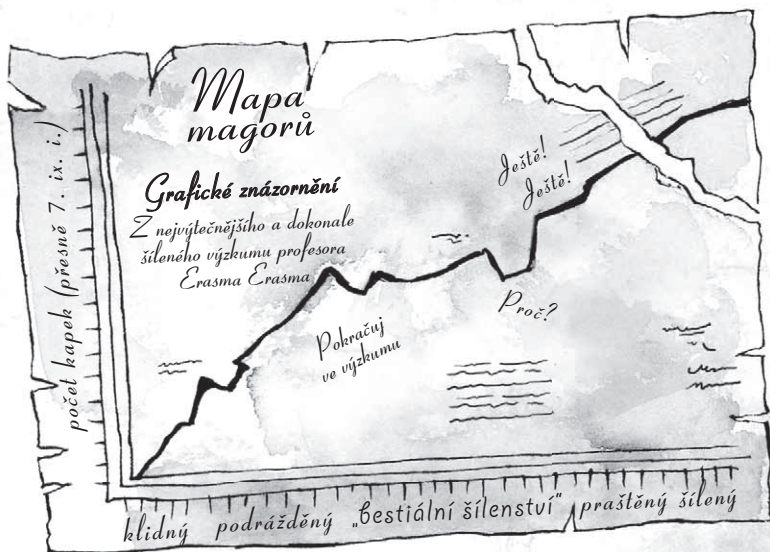
„No co. Lehko nabyl, lehko pozbyl!“ odtušil profesor, zatímco se probíral mozky rozsypanými po podlaze. Jeden si přidržel u nosu a řádně si přičichl. „ÁHAHAHA! Přesně to, co potřebuju pro svůj další pokus!“

DRUHÁ KAPITOLA

VLKODLAČÍ VÝTAŽEK

(Záplatač proti Stvůře)

GraúÚÚúúÚÚ!

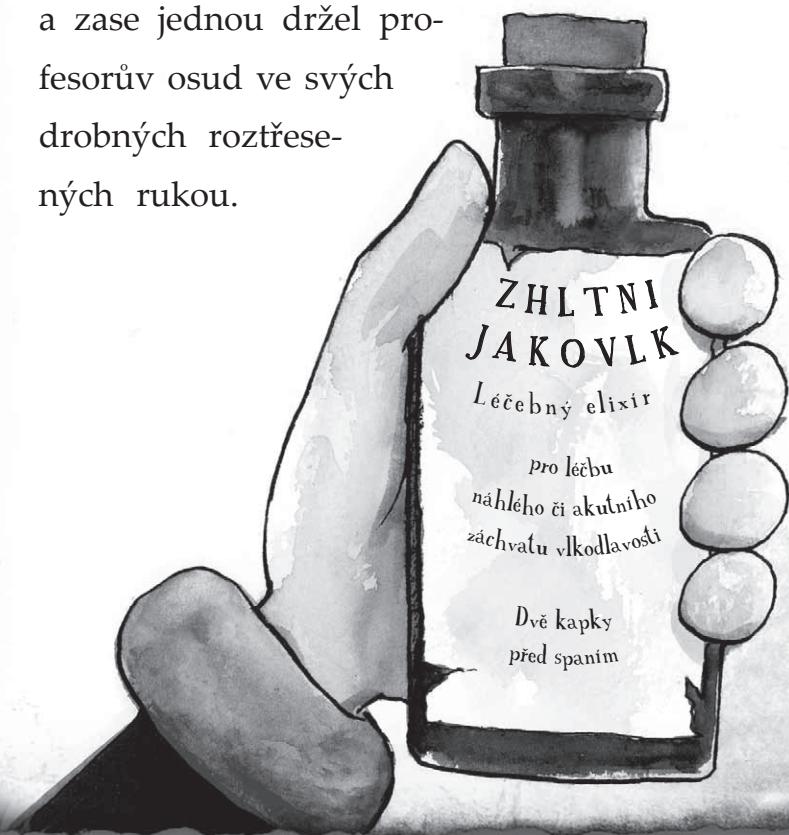
Záplafák se střelhbitě hnal hradem a panika mu napínala stehy až k praknutí. Všechno bylo jasné: profesor začal při pokusech znovu používat Vlkodlačí výtažek. A protože svítil úplněk, Stvůra se pobláznila.

Ted' hledá cestu ven, říkal si v duchu. Jestli se dostane až do města...

Při každém zoufalém kroku si Záplafák v duchu představoval, jak profesorův výtvar vpadne do Drbákova a pošlape, rozdrťí anebo sežere všechny lidi, které do sebe jeho tři žaludky pojmu. A jestli se to stane, je jen otázkou času, než se začnou obyvatelé města dovolávat pomsty – nejenom na Stvůře, ale i na *profesorovi*. Lidé si pro ně přijdou. Zničí hrad a všechno, co je vevnitř... včetně jeho pána. Co si jen Záplafák

pamatoval, právě tahle myšlenka ho dokázala spolehlivě vyděsit ke skorosmrti. Vrazil ruku do mošny a prohrábl obsah. Za chvílku vytáhl zelenou lahvičku. Setřel z nálepky s popiskou prach.

Snad to bude stačit, říkal si v duchu Záplafák a hnál se za řevem rozlícené Stvůry tuctem tmavých chodeb plných pavučin – a zase jednou držel profesorův osud ve svých drobných roztřesených rukou.

Kolikrát už se takhle hnal za poblázněnými obludami svého pána? Desetkrát? Stokrát? Už dávno ztratil přehled.

Netrvalo dlouho a Záplafák uslyšel bušení

BUCH!

BUCH!

BUCH!

jak se Stvůra snažila prorazit ven.

„Je na nádvoří a snaží se roztříštit hlavní bránu,“ zamumlal si pro sebe Záplafák, vytočil roh a proběhl hodovní síní. Na druhém konci byla ve zdi proražená díra stvůřích rozměrů. Záplafák se k ní obezřetně přisunul a vystrčil hlavu na nádvoří zalité měsíčním jasem.

Záplafák to *nesnášel*, když musel být venku. Každá z tisíců hvězd na nebi mu jen připomínala, jak je malý a bezvýznamný. Raději měl „pohodlí“ domova hluboko pod zemí v hradních sklepeních. Tam – v šeru – skoro dokázal zapomenout, že je zapomenut.

Ale tuto noc se všechno změnilo.

„Tak do toho, zvládneš to... *Slíbil jsi to,*“ zašeptal Záplafák, zhluboka se nadechl a vykročil na nádvoří.

Tam ve světle měsíce stála Stvůra a oběma mohutnými pažemi i tou malou uprostřed bušila do Velké brány, která vedla ven.

„GRAÚÚ!“

Záplafák se poposouval blíž a došlo mu, jak je Stvůra obrovská: v jediné nosní dír-

ce má víc síly než on v celém těle. Velká brána se pod ranami jejich pěstí už začínala lámat. Stačí chvilinka a Stvůra bude na svobodě.

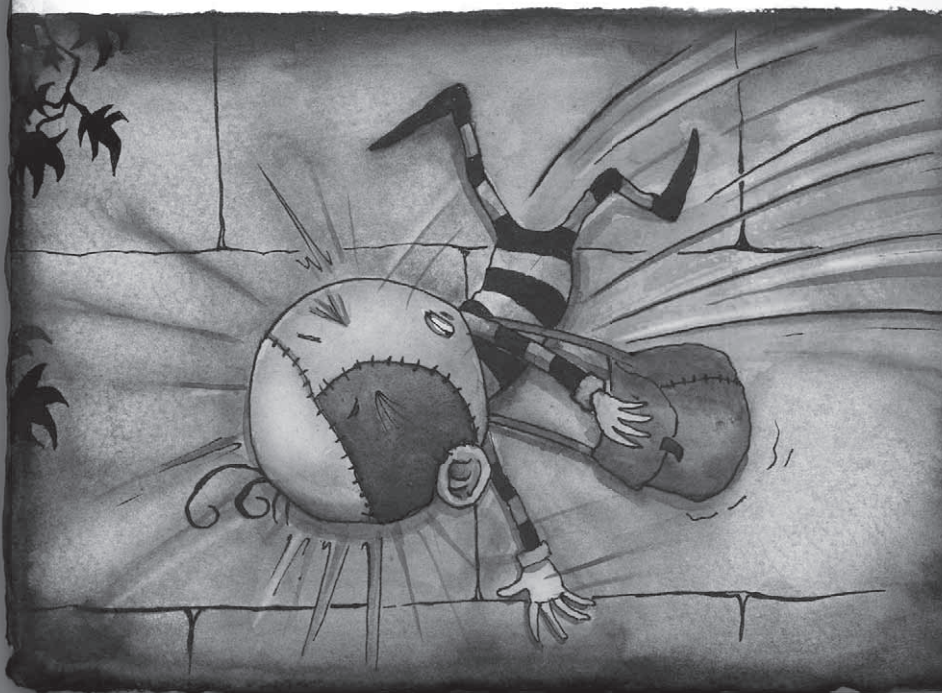
Záplafák se Stvůře prohnal mezi nohama, s lahvičkou Zhltnijakovlka sevřenou pevně v ruce Stvůře vyskočil na chodidlo, vyšplhal se po té nejtlustší a nejchlupatější noze a přes hrbatá záda jí vylezl na hlavu. Co nejpevněji Stvůru chňapl za protáhlé ucho.

„GRŮúAŮúÁú!“ zaburácela Stvůra a zatřásla hlavou jak mokré psisko – až Záplafák vyletěl do vzduchu! Napřáhl ruku a chytil se Stvůry, která zběsile řvala, za kel.

„ÁÁÁáááÁÁ! P-prosím p-přestaň!“ prosil o skoroživot a držel se ze všech sil. Cítil, že mu stehy mohou brzy povolít nebo přímo rupnout. Rychle zuby vytáhl špunt z lahvičky.

„Otevři p-pusu,“ šeptl a hodil Stvůře lahvičku do řvoucí tlamy. Chvilinku nato mu uklouzla ruka a už letěl přes nádvoří – rovnou do zdi.

TŘETÍ KAPITOLA

ŠÍLENÉ OBLUDNÉ ŘÁDĚNÍ

(všechno funguje)

INGREDIENCE NA OPRAVDU OBLUDNÉ STVOŘENÍ

*3 díly člověka, 2 díly „jiného“,
10 litrů Kultivačních blebů v životní kvalitě,
kvartlík neřaděné Obludovitosti, 2 špetky hlíny,
1 špetku větru, 2 špetky ohně, 1 šálek vampířího potu,
1 vrchovatá čajová lžička vlkodlačího výtažku,
4 cinty esence zombie, 1 větvička rulíku zlomocného,
bylinky a koření
(a špetička nemožnosti)*

Promíchejte a pečlivě propojte podle instrukcí.
Nabíjete elektřinou, dokud celé nedosáhne varu.

Probud'te!

Záplafák různá profesorova stvoření „léčil“ už léta. Od té doby, co jeho pán začal používat ještě *nepředvídatelnější* ingredience, vypěstoval si Záplafák talent na míchání lektvarů, kterými dokázal utlumit ty obludnější charakterové stránky různých příšer. Uklidňující přípravky anebo konejšivá vodička způsobily, že nestvůry tak akorát zmizely z hradu a vyvolaly rozruch dole v Drbákově. Záplafák už si zvykl, že pro profesorovo bezpečí musí riskovat svůj skoroživot. Jeho pán sice na slib věčného přátelství zapomněl, ale Záplafák ne. Prostě to byla jeho práce.

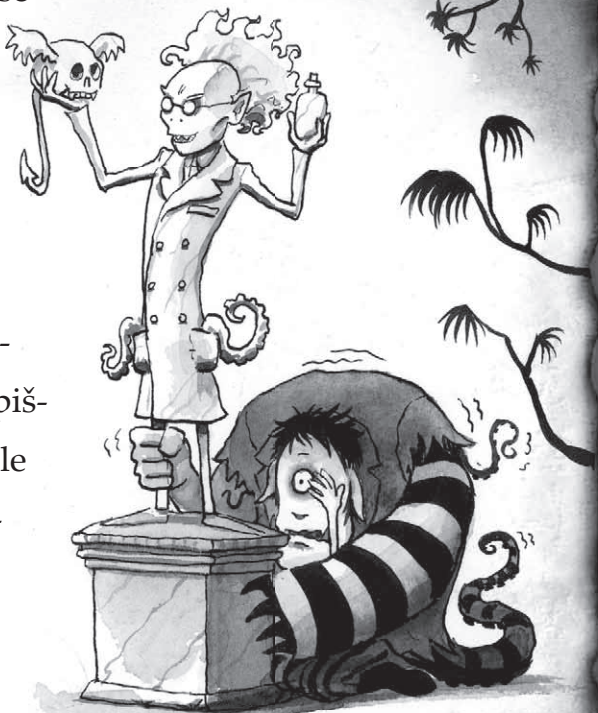
Ted' se ale stalo poprvé, že upadl do bezvědomí.

„Aúúúú,“ zasténal a ohmatal se, jestli mu drží všechny stehy. Když s úlevou zjistil, že je pořád celý, otevřel oči. Venku na něj hledělo obrovské oko Stvůry.

„**ÁÁÁÁ!**“ vyděšeně zaječel Zá-
plaťák. Sežere ho to?

„**ÁÁÁÁ!**“ zaječela Stvůra a střem-
hlav se vrhla za ohromnou profeso-
rovu sochu. Tam se
skrčila a třás-
la sebou tak
prudce, že se
rozechvěly
i hradní zdi.

„**PROSÍM, NE-
SEŽER MĚ!**“ zapiš-
těla Stvůra. Takhle
by vlkodlak ne-
škemral.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.